

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

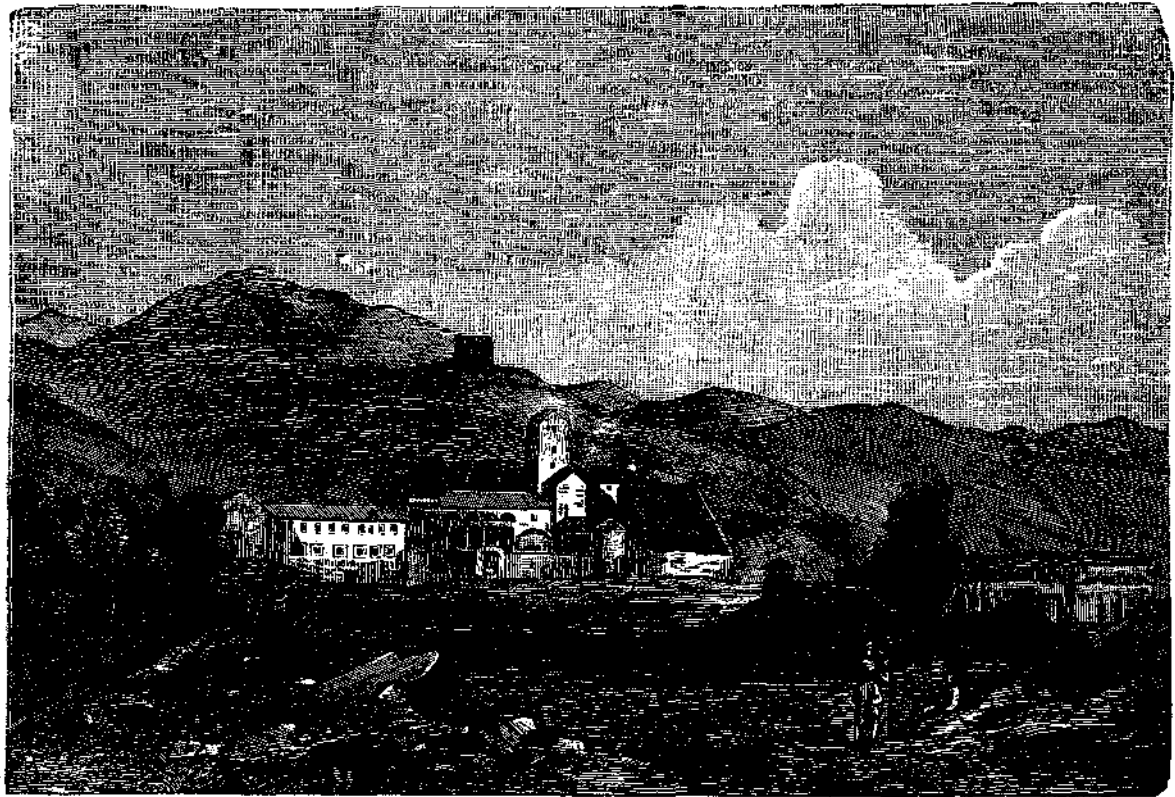
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνοργατάι εισὶ δεκτοὶ πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα καὶ αἱ εἰκόνες συνοργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων Ἀγγελαί μετ' εἰκόνων. Συνορμαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους, προκληρωταί.

Ἐκαστὸν φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κίβνια καὶ πρακτορεία. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσῶδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνορμηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ ἐν ὁδῷ Ῥόμβης, ὀπισθεν τοῦ Ναοῦ ἀριθ. 9.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ.δρ. 8,—Ἐξωτερ.φρ 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Μαυροβουνίου Κετίνγη (μετ' εἰκόνος) ὑπὸ *.— Μία ΚΕ' Μαρτίου ἐν τῇ ἁγίᾳ Λαύρᾳ ὑπὸ Α. Ι. Κ.— Εὐκτήριον προσφώνημα (ποίημα) ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Γιακουμίδου.— Ἡ εὐτυχία (ποίημα) ὑπὸ Μαρίας Χρῆση.— Αἱ παραδόξοι περιπέτειαι ἐνὸς Ῥώσου σοφοῦ (μετάφρασις) ὑπὸ Φ. Πρίντζη.— Ἀλγοῦσα καρδιά ὑπὸ Ν. Γκ.— Ἐδερὰ κελα— Αἰνίγματα.— Ἀγγελαί.

Η ΚΕΤΙΝΓΗ

Γνωστὸς βεβαίως τοῖς πᾶσι τυγχάνει ὁ εὐσώμος καὶ ἀνδρείος πλὴν εὐάριθμος λαὸς τοῦ πρὸς Β. τῆς Ἀλβανίας κειμένου Μαυροβ. ὅστις εἶνε ὀρθοδόξου θρησκευματος καὶ Σλαβικῆς καταγωγῆς. Νῦν διὰ τῆς προκειμένης εἰκόνος παρέχομεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν ὄψιν τῆς μικρᾶς πόλεως Κετίνγης, πρωτεύουσας τῆς ἡγεμονίας ταύτης, οἷα ἦτο πρὸ τριακονταετίας περίπου, ὅτε δηλ. ἦτο εἰσέτι μικρὸν χωρίον ἀπαρτιζόμενον ἐξ ὀχυρᾶς μονῆς, ἐξ ἧς ἰδρυθείσης τῷ 1478 καὶ προῆλθε τοῦτο, καὶ τινῶν ὀχυρωμένων οἰκιῶν, ὧν οἱ κάτοικοι ἀγωνιζόμενοι συνεχῶς κατὰ ἐπιδρομῶν ἦσαν νυκθήμερον ἐν τοῖς ὄπλοις. Τὸ ὡς φησὶ ἀετοῦ φαινόμενον μακρόθεν χωριδίον τοῦτο ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ ὄψιν πόλεως καὶ δὴ πρωτεύουσας ἀπὸ τῆς ἐν τῇ εἰρήνῃ τοῦ ἁγίου Στεφάνου μεταξὺ Ῥώσων καὶ Τούρκων (20 Φεβρ. 1878) καὶ ἐν τῇ κατόπιν Βερολινεῖῳ συνόδῳ ἀνα-

γνωρίσεως τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Μαυροβουνίου ὅπερ ἀπετέλεσεν ἕκτοτε ἰδίαν ἡγεμονίαν. Ἡ Κετίνγη τὴν σήμερον ἔλαβε μορφήν μικρᾶς χαριέσσης πρωτεύουσας ἔχουσα περὶ τὰς 160 οἰκίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐγείρεται τὸ ἀπέριττον καὶ ἀφελὲς μονώροφον ἀνάκτορον τοῦ λιτοτάτου καὶ φιλέλληνοσ τοῦ Μαυροβουνίου ἡγεμόνος, ξενοδοχεῖον, δημόσιά τινα ἐκπαιδευτήρια καὶ λοιπὰ καταστήματα καὶ περὶ τοὺς 1400 κατοίκ., οἵτινες, ὡς καὶ ὀλοκλήρου τῆς ἡγεμονίας οἱ κάτοικοι, τὸ ἀνδρείον μετὰ τῆς ἐργατικότητος συνενοῦντες, δὲν ὀκνοῦσιν ὅταν ἐν τῇ πατρίδι τῶν δὲν εὐρίσκεισιν ἐργασίαν νὰ ζητῶσι τοιαύτην μακρὰν ἐν τῇ ξένῃ, πλείστοις δὲ τούτων βλέπομεν μὲ τὸ γιγαντώδες ἀνάστημά των ἐν τοῖς σπουδαιότεροις βιομηχανικοῖς ἔργοις προσφέροντας τὰς στιβαρὰς δυνάμεις των ἀντὶ μετριάς σχετικῶς ἀμοιβῆς.

**

ΜΙΑ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΛΑΥΡΑ

Η Ήως της 25 Μαρτίου του 189. ηφανίζετο υπό τὸν κροκόπεπλον αὐτῆς μανθῦνα ἀποχαιρετίζουσα τὸν Ἥλιον...

Διακαῆς ἐπιθυμία νὰ παρευρεθῶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἑστίαν, ἐξ ἧς ἐξέλαμψεν ἡ ἰδέα τῆς ἀνεξαρτησίας μας...

Ἀγία Λαύρα! Πόσον γλυκὴ καὶ θεῖον ἄμα, διελογιζόμην ἀνεγειρομένη, εἶνε διὰ πάντα Ἑλλῆνα τὸ ὄνομα τοῦτο!

Τῶν ῥεμβασμῶν μου μὲ ἀπέσπασεν ὁ φουστανελλοφόρος ἀγωγέας μου ὑπενώθις μοι, ὅτι αἱ ὤραι διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ ἡ γῆ ἐπλησίαζεν.

Μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐν τῇ πλατεῖα τῶν Καλαβρύτων τῆ ὑπὸ οὐσκίων πλατάνων ἐστολισμένη...

Ἡ 9 1/2 ἐπέστη καὶ ὁ παιδικὸς ὄμιλος ἀποτελῶν τὴν πρωτοπορίαν τῶν ἐκδρομῶν ἐκινήθη πρὸς τὰ ἔμπρός...

Ἀφ' οὗ δὲ διήλθομεν οὕτω χλοάζουσαν προεκβολὴν τῆς πεδιάδος τῶν Καλαβρύτων, ἀνήλθομεν γήλοφόν τινα...

Μετά πορείαν ἡμισείας ὥρας ἐστήμεν πρὸ τῆς ἁγίας Λαύρας.

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡμῶν ὑψοῦτο ναὸς φέρων ἐτι τὰ μέλανα στίγματα τοῦ παμφάγου πυρός, δι' οὗ τῶν Αἰγυπτίων τὰ ἀτακτα στίφη ἐνέπρησαν τὴν περίε αὐτοῦ μονὴν.

ἡπίεραν στηρίζοντες τοὺς πόδας του. Ἀπὸ τούτου οἱ πατέρες ἡμῶν ὡς λέοντες, βαρεῖς λαβόντες πληγὰς ὤρησαν...

Κάμψαντες δὲ δεξιὰ εἶχομεν ὑπὸ τοὺς πόδας μας μικρὰν πλατεῖαν φύσει δεσπόζουσαν πολλῶν θελκτικῶν περίε τοπειῶν.

Διελάθοντες τὴν πύλην τῆς μονῆς ἐστήμεν πρὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῆς οὐδὲν τὸ ἐκτακτὸν παρουσιάζοντος ἡ τὰ τῶν καλογῆρων ἐνδιαιτήματα κύκλω ἐκτισμένα καὶ περιβάλλοντα τὸν ναὸν τῆς μονῆς...

Ἐν ᾧ ἐχωροῦμεν πρὸς τὸν ναὸν ἐορτασίμως ἐστολισμένον, ὅπως δεχθῆ ὑπὸ τοὺς θόλους του τὰς εὐχὰς τῶν ἐκεῖ συνθηροισμένων ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες ἐζήγαγον τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς λήθης...

Ἀπαντες κατελήφθημεν ὑπὸ συγκινήσεως ἀντιμετώπισαντες τὸ Παλλάδιον τοῦτο τῆς ἐλευθερίας μας, ὅπερ ἐν τῇ ἀπλότητι τῆς κατασκευῆς του περιβάλλεται ὑπὸ θείας τινὸς αἴγλης καὶ φανταστικοῦ μεγαλείου.

Οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων ἐμελέσαν ἔπειτα τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, μεθ' ὃ τριάς δεξιῶν ῥητόρων ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

Ὁ πρῶτος ἐν ἀδιαπτῶ τῶν ἀκρατῶν προσοχῆ διεξήλθε τὰ ἡρωικὰ κατορθώματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὴν ἀναφανείσαν μετέπειτα ἐν αὐτοῖς διχόνοιαν...

Ὅτε ἐληξεν ἐν τοιαύτῃ πατριωτικῇ ἐξάρσει ἡ τελετὴ, οἱ πλείστοι τῆ εὐγενεῖ προσκλήσει φίλων καὶ γνωρίμων καλογῆρων εἰσήρχοντο εἰς τὰ κελιά, ἐνθα τοῖς παρεῖχοντο διάφορα ἀναψυκτικά καὶ πρὸ πάντων τὸ ἐξαιρετικῆς ποιότητος ἐν τῇ μονῇ κατασκευαζόμενον ῥοδοζάχαρον.

Ἦτο ἤδη μεσημέρια, ὅτε εὐλίον σήμαντρον ἐσήμανε τὴν διανομὴν τροφῶν, τὰς ὁποίας προθύμως κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ μονὴ παρέχει εἰς τοὺς προσερχομένους πανηγυριστὰς καὶ πολλοὶ ἐσπευσαν εἰς τὰς ἀποθήκας...

Ὅστις δὲν εἶδε τὰ κυματίζοντα ἐκεῖνα ῥάσα, τοὺς ρυθμικοὺς ταναγμούς καὶ τὰς διακυμάνσεις τῆς φουστανέλλας διακοπτομένης καὶ ὑπὸ εὐρωπαϊκῶν καὶ στρατιωτικῶν ἐνδυμασιῶν, καὶ τοὺς κομποὺς ἐλιγμοὺς τῶν χορευτῶν...

Ἐρμούπολις

Α. Γ. Κ.

ΕΥΚΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΣΦΩΝΗΜΑ

Ἰωάννη Γ. Φραγκιᾶ

Α'

Ἦμην μικρὸν καὶ ἀφροντὶ παιδίον, τοῦ βίου δὲν ἐγίνωσκον τὸ ρεῦμα. εἰς τὸν ναὸν ἐφοίτων, τὸ σχολεῖον Κ' αἱ παιδιαὶ μοὶ ἔτερπον τὸ πνεῦμα.

Β'

Τῆς μελομένης πλήν θεραπείων μόνον δὲν ἦσο ναί, ἐλάτρευσα κατόπιν καὶ δι' ἀγῶν ἀνθέων σου ἀφθόνων Ἐκόσμησας λαμπρῶς τὴν «Καλλιόπην»!

Ἀλήκτως τὰς ἐννοίας σας θαυμάζω! Ἐκεῖ ὁ Φίλων, Κλέανδρος καὶ Ἰων. Ἐκεῖ ἡ προσφιλὴς Ἐκεῖνον Μοῦσα...

Γ'

Τοῦ «Ἰουνίου Βρούτου» κόλλος ποίον! Αἰσθήματα βαθέα τῆς καρδίας! Οἱ ὀφθαλμοὶ μου γέμουσι δακρύων. Πρὸ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς σου τραγωδίας!

Δ'

Πόσον φαιδρὰ καὶ εὐχρος, γλυκεῖα, Ἐκείνη «τοῦ Ἥλιου σου ἡ Δύσις!» Καί ὡς ἐὺ χ' ἠπροβαίν' ἰλαστικῆ ρία...

Ἀλέξανδρος Γρακουμίδης

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

—♦—

Ἡ εὐτυχία, μαγικὸ γοργόφτερο πουλάκι, Πητᾶ, πητᾶ τριγύρω μας μ' ὀλόχρυσά φτερά, Μ' ἐπιθυμία τὸ ᾄθρεϊ τοῦ καθενὸς τὸ μμάτι,

Κι' ἐκεῖνο παιγνιδιάρικο σιμόνεϊ μῖα κοντά μας, Ἀπλόνομε τὰ χερίά μας μὲ πόθο μὲ χαρά, Τὰ θεκά του τὰ φτερά ἀγγίξουν τὰ μαλλιά μας

Κι' ἐνῶ τρελλοὶ νομίζομε, πῶς τὸ 'χοῦμε πιασμένο, Ἀνοίγομε τὰ χερίά μας καὶ εἶνε ἀδειανά! Ἀλλοίμονον! πόσαις φοραῖς μᾶς ἔχει γελασμένα, Ὅμως κανεὶς δὲν τόπιασε ὅτ' αὐτὰ χερία μῖα φορά.

Ἐν Πάτραις Μαρία Θ. Χρυσῆ

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

Μετά 300 καλλιτεχνικῶν εικόνων ἐν τῷ κυρίῳ κειμένῳ

Κατὰ μετάφρασιν, Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὅπου ἡ θεία πρόνοια ἀποστέλλει τῇ Σελήνῃ
τὸν Ἀλκίδην Φρικουλέ.

(Συνέχεια, ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

— Ἀγαπητῇ μοι δεσποινίς, εἶπεν ὁ κόμης εἰσερχόμενος, σὰς συνιστῶ ἓνα τῶν καλλιτέρων μου φίλων, Γάλλον πεπαιδευμένον, τὸν κ. Ἀλκίδην Φρικουλέ, μηχανικόν καὶ φυσιοδίφην δεινότατον.

— Καλῶς ἤλθετε, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Σελήνη μετὰ χάριτος καὶ ἔχω εὐχαρίστησιν διὰ τὴν γνωριμίαν σας, καθ' ὅσον μάλιστα τυγχάνετε καὶ παλαιὸς φίλος τοῦ κόμητος.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Φρικουλέ σεβασμίως ὑποκλιόμενος, μετὰ σφοδρατέρας λύπης ἔμαθον τὸ ἀτύχημά σας καὶ ἐπὶ τῇ προσκλήσει πρὸ ὀλίγου τοῦ φίλου μου, ὅπως μὲ συστήσῃ πρὸς ὑμᾶς καὶ συντρέξω τὸ κατὰ δύναμιν τὴν περιστασὶν, ἐσπεύσα αὐθαρῶς καὶ προθύμως νὰ διαθέσω καὶ τὰς ἑμάς ταπεινὰς δυνάμεις, μολοντοὶ δὲν πιστεύω νὰ συντελέσωσιν εἰς μέγα τι.

— Ἀδιάφορον, σὰς εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων, Κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Σελήνη.

— Μὴ χάνωμεν καιρὸν εἶπε τότε ὁ Γοντράν. Ἐχετε, δεσποινίς, χάρτην τινὰ τῆς Ῥωσσίας;

Ἡ Σελήνη ἐκρούσε τὸν κώδινα καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Βασι-

Κακῆν εἶδησιν μοὶ φέρετε.

λης ἐκόμισε μέγαν χάρτην, δὴ ἠπλώσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Φρικουλέ τότε ἐπλησίασε πρὸς τὴν τραπέζαν καὶ ἀφοῦ ἂν σχολήθῃ ἐξετάζων τὰς ἀποστάσεις, ὄρη, πεδιάδας κτλ.

— Πολὺ δύσκολον, εἶπεν. Ἐκτὸς ἐξαιρετικῶν τιμῶν περιστασίων, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποδράσῃ τις ἐκ Σιβηρίας.

— Καὶ σῖς κύριε, ἐκφράζεσθε τοσοῦτον ἀπελπιστικῶς, ὑπέλαβε μετὰ λύπης ἡ Σελήνη.

Ὁ Φρικουλέ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἀπάντησεν·

— Εἶπον ἑκτὸς ἐξαιρετικῶν περιστασίων, δεσποινίς, καὶ ἐξηγοῦμαι. Αἱ δίοδοι πᾶσαι φυλάττονται αὐστηρῶς. Μόνον τὰ ὄρη εἰσὶ προσιτὰ εἰς τὸν σκοπὸν μας· ἀλλὰ καὶ ταῦτα διατρέχουσιν ἐκάστοτε ἱππεὶς ἀκριβῶς διὰ τοὺς ἀποδιδράσκοντες. Ὡστε διὰ ζήρας μοὶ φαίνεται ἰντελιῶς ἀδύνατον.

ὦ, Κύριε, τῷ εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ.

— Διὰ τοῦ αἴρος! διὰ τοῦ αἴρος! ἀνερώνησεν ἡ Σελήνη· τί φρονεῖτε κ. Φρικουλέ;

— Δι' αἰροστάτου! μάλιστα, σύμφημι, ἀπάντησεν, οὗτος· ὑπάρχει πιθανότης ἐπιτυχίας.

— Δι' αἰροστάτου πάλιν, ὑπέλαβεν ὁ Γοντράν, θὰ ἦτο ῥιψοκίνδυνον· διότι ἀντὶ νὰ μᾶς κοιμῇ εἰς Σιβηρίαν, δύναται νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς Νορθηγίαν.

— Ἐχεις δίκαιον, προσέθηκεν ὁ Φρικουλέ, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶναι τὸ μόνον μέσον, ὅπερ δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν πρὸς σωτηρίαν τοῦ κ. Ὀσιπῶφ.

— Βεβαίως, ἐπανελάβεν ὁ Γοντράν· ἀλλὰ τί μέσον θὰ μεταχειρισθῶμεν διὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ αἰροστάτου;

— Νομίζω, ὅτι τὸ εὔρον. Σταθῆται.

Ἡ Σελήνη ἔστρεψεν ἀμέσως πρὸς τὸν Φρικουλέ καὶ λαμβάνουσα αὐτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν·

— ὦ! κύριε, τῷ εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ. Πράξατε ὅ,τι δυνήθητε διὰ τὸν πατέρα μου.

— Δεσποινίς, ἀπάντησεν αὐτῇ ὁ Φρικουλέ, θὰ ἐπιχειρήσω τὰ ἀδύνατα, σὰς ὑποσχοῦμαι δὲ ὅ,τι πᾶς τίμιος ἀνὴρ δύναται νὰ πράξῃ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν κόμητα·

— Λοιπὸν, τῷ λέγει, εἰσθε πρόθυμος εἰς πᾶσαν θυσίαν;

— Ὡς καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου, ἀπεκρίθη ὁ Γοντράν δι' ἡχηρῶς φωνῆς.

— Νὰ παραιτηθῆς ἀμέσως τῆς θέσεώς σου.

— Αὐθαρῶς θὰ δώσω τὴν παραιτήσιν μου εἰς τὴν πρεσβίαν.

Ἡ Σελήνη συγκινημένη ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος.

— Ὅποια θυσία δι' ἐμέ! εἶπεν.

— Τουλάχιστον νὰ δυνθῶ νὰ ζηράνω τὰ δάκρυά σας καὶ ἐπαναφέρω τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη σας, ὑπέλαβεν ὁ Γοντράν μετὰ χάριτος καὶ τρυφερότητος.

Ὁ δὲ Φρικουλέ ὕψων τοὺς ὠμους·

— Πάντες οἱ ἱρωτοκτυπημένοι τὴν αὐτὴν νόταν ψάλλουν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Εὐας ἢ φαντασία των κατ' οὐδὲν μετεβλήθη, καὶ πάντοτε τὰς αὐτὰς λέξεις ἐπαναλαμβάνουσιν.

— Τί μορμυρίεις σὺ αὐτοῦ, ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Νά, ὅτι ἡ παραιτήσιν σου καὶ ὁ διακαῆς πόθος σου δὲν ἄρκουσαν πρὸς διάσωσιν τοῦ κ. Ὀσιπῶφ, ἀλλ' ὅτι ἀπαιτοῦνται ἐτι 50,000 φρ. νὰ κατατεθῶσιν.

— Ἀμέσως ἀπόψε θὰ γράψω εἰς τὸν συμβολαιογράφον μου εἰς Παρισίους νὰ μοὶ διαθέσῃ ὅ,τι χρειάζεται.

Καὶ πλησιάσας τὸν φίλον του.

— Ὁ θεὸς σ' ἐφώτισε, καὶ δὲν ἐζήτησες, τῷ λέγει, πλείονα, διότι ἐπάνω κάτω τοσοῦτον ποσὸν μοὶ ἀπομένει ἐτι ἐκ τῆς περιουσίας μου.

— Καλῶς. Ὁ Μιχαὴλ Ὀσιπῶφ θὰ σωθῆ ὑπέλαβεν ὁ Φρικουλέ. Αὐριοῦ λοιπὸν πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν διὰ Παρισίους, ὅπῃθεν θὰ ἐτοιμάσωμεν τὰ τῆς ἀποδράσεως τοῦ δεσμῶτος.

— Ἀλλὰ, ἀπήντησεν ὁ κόμης, δὲν θ' ἀφήσωμεν ἰδῶ τὴν Σελήνην.

« Πάντοτε εἰς τὸ μέσον αἱ γυναῖκες », εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φρικουλέ.

— Τότε, ἐξηκολούθησε, μέναιτε ἀμφότεροι ἐνταῦθα, καὶ ἅμα ἐτοιμάσω ἐγὼ ἐκτὸς τὰ πάντα, θὰ σὰς εἰδοποιήσω νὰ ἐλθῆτε εἰς συνάντησίν μου.

— Καλῶς ἀλλ' εἰπέ μας τὸ σχέδιόν σας.

— Τὸ σχέδιόν μου εἶνε ἀπλούστατον, ἀπάντησεν ἀμέσως ὁ Φρικουλέ. Ἀφοῦ μᾶς ὑπολείπεται μόνη ἡ ἐναέριος ὁδὸς διὰ νὰ σώσωμεν τὸν κ. Ὀσιπῶφ, καὶ τὰ ἀερόστατα δὲν δύναται τις νὰ διευθύνῃ κατὰ βούλησιν, δεόν νὰ κατασκευάσωμεν μηχανήμα μεγάλης ταχύτητος, δυνάμενον ν' αἰεροπορῇ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Τοῦτο δὲ φυσικῶς πρέπει νὰ εἶναι βαρύτερον τοῦ αἵρος.

Ὁ Γοντράν ἠνέφριε καλῶς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰ ὦτα, διότι αἱ ἐπιστημονικαὶ αὐτοῦ γνώσεις ἀνετρέποντο ἤδη πρὸ τῆς νέας ταύτης θεωρίας.

— Δὲν πείθεσαι περὶ τούτου; ἠρώτησεν ὁ Φρικουλέ αὐτόν.

— Ἀπουσιάζοντος νῦν τοῦ κ. Ὀσιπῶφ, ὑπέλαβε μετὰ θάρρους, παρατηρῶν ἐν ταυτῷ τὴν Σελήνην, δύναμαι ἐλευθέρως νὰ δηλώσω, ὅτι εἶμαι ἰντελιῶς ἀδαῆς πρὸ τοιούτων ἐπιστημονικῶν θεωριῶν, ἅς οὐδόλως ἔννοῶ.

— Ἀρκεῖ! δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰς ἐνοῆς· ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

Ὅποια θυσία δι' ἐμέ.

Ἐπὶ τέλους τί φρονεῖτε περὶ τοῦ φίλου σας;

— Τυφλὴν μάλιστα, ἀπάντησεν ὁ Γοντράν.

— Τότε, ὑπέλαβεν ὁ Φρικουλέ, μὴ λησμονεῖς ὅτι ἐφθασα ἰδῶ μόνις χθές τὸ ἐσπέρας καὶ ὅτι αὐριοῦν πρέπει πάλιν νὰ ἀναχωρήσω, ὅθεν ἤλθον.

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ἡ Σελήνη μετὰ λύπης· ἀλλὰ πῶς θὰ ἐγκαταλείψετε τὴν νέαν θείαν σας εἰς Νέρτσχινσκ;

— Ἀκριβῶς αὐτὸ ἤθελον νὰ σὰς εἶπω. Ὡς τὸ κάμω, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷ συμφωνίᾳ. Ἐὰν κατορθώσωμεν νὰ σώσωμεν τὸν κ. Ὀσιπῶφ, ἀρκάζοντες αὐτόν διὰ τοῦ αἰροστάτου μας ἐκ τῆς Σιβηρίας, θὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ἀπὸ τῶρα καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ὅτι θὰ μὲ συμπεριλάβετε εἰς τὴν οὐρανίαν ἐκδρομὴν, ἣν ἐμελεῖσθε νὰ ἐκτελίσητε ὁμοῦ διὰ τῆς νέας ἀνακαλύψεώς του.

— Μάλιστα, εὐχαρίστως σοὶ τὸ ὑποσχομέθα, ἀπάντησεν μετὰ χαρᾶς ἀμφότεροι.

— Τότε εἴμεθα σύμφημοι, καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἐγὼ πλέον ἤδη, διότι τοιαύτας οὐρανίας ἐκδρομὰς δὲν εὕρισκε τις τόσον

Ἡ Σελήνη μετμημομένη εἰς Ῥωσίδα χωρτικῆν.

εὐκόλως, καὶ εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον εἰς ποῖον σημεῖον τελειοποιήσεως εὕρισκονται οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης καὶ ὅποιās γνώσεις τῆς μηχανικῆς κέκτηνται.

— Δὺο μῆνας μετὰ τὴν ἀνωτέρω διάλεξιν καὶ συμφωνίαν ἔλεγεν ἡ Σελήνη τῷ Γοντράν.

— Ἐπὶ τέλους, ἀγαπητέ μοι, τί φρονεῖτε περὶ τοῦ φίλου σας κ. Φρικουλέ;

— Τί νὰ σὰς εἶπω, δεσποινίς, ἀπάντησεν ὁ Γοντράν· καὶ ἐγὼ ἀμφιβάλλω τί ν' ἀποφραθῶ πλέον. Αἱ ἐπιστολαὶ μου μένουσιν ἀνευ ἀπαντήσεως. Εἰς δὲ τὸ τηλεγράφημα, ὅπερ πρὸ ἑβδομάδος ἀπέστειλα, δὲν ἐτυχον ὁμοίως ἀπαντήσεως.

— Αἱ, λοιπὸν, γνωρίζετε τί φρονῶ ἐγὼ; Ὁ φίλος σας ἤλαξε φρόνημα καὶ ἀντίβῃ λάβῃ τὴν εἰς Παρισίους ἀγούσαν, διηυθύνθη ἀπλούστατα πρὸς τὴν ἐν Νέρτσχινσκ θείαν του.

— 'Αδύνατον, υπέλαβεν ο Γοντράν, διότι δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἔλαβον ἐγὼ ἐπιστολὴν τοῦ συμβολαιογράφου μου, δι' ἧς μὲ ἐπήρροφον οὗτος, ὅτι ἐμέτοισε τὰς πενήτην χιλιάδας φράγκων τῷ Φρικουλέ.

— Καὶ ἂν ἀπέτυχε τὸ σχέδιόν του καὶ ἀπὸ ἐντροπὴν ἀνεχώρησεν ἐκείθεν καὶ ἤδη σιωπᾶ ;

— Τίποτε ἀπ' αὐτὰ, ἀπήντησεν ὁ Γοντράν· ἐγὼ γνωρίζω καλῶς τὸν νέον αὐτόν· εἶναι τίμιος καὶ εὐλαβής.

Ἡ νεάνις ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ μετὰ μικρὸν.

— Νὰ περιμένωμεν ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν, ἐν ᾧ ὁ πατήρ μου, τίς οἶδε τί ὑποφέρει ἐκεῖ μεταξὺ τῶσαν ἀθλιῶν καὶ κακουργῶν συλλογισμένων βεβαίως ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι οὐδὲν ἐτι κατορθώσαμεν περὶ τῆς σωτηρίας του.

— Μὰ τί θέλετε νὰ κάμωμεν διαποινίς ;

— Νὰ μεταδῶμεν ἀμέσως ἐκεῖ καὶ ἰὼν δὲν δυνῆσθε νὰ τὸν σώσωμεν, τουλάχιστον νὰ διαμοιράσωμεν τὴν τύχην του.

— Καὶ ἄγνοεῖτε, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς συγγενεῖς τῶν καταδικῶν νὰ πλησιάζωσιν ἐκεῖ ;

— Τὸ γνωρίζω καὶ ἀκριβῶς ἐγὼ ἴμαι ἔτοιμος καθ' ὅλα. Ἐλαβον τὰ μέτρα μου. Ἴδου, σταθῆτε.

— Καὶ τρέξασα εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον, φέρουσα ἐνδύμασίαν Λιθουανῆς χωρικῆς, ἣν καὶ ἐπέδειξε τῷ Γοντράν.

— Μὰ, ἴστω, καὶ με αὐτὴν τὴν περιβολὴν δὲν δύνασθε νὰ διαβῆτε τὰ σύνορα.

— Ἐχετε ὑπομονὴν νὰ σὰς ἐκθέσω τὸ σχέδιόν μου. Ἀπ' ἐδῶ μέχρι τοῦ Ὄρεινδούργου θὰ μεταβῶ μὲ τὴν ἐνδύμασίαν ταύτην διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐνταῦθα θ' ἀφήσω τὴν ἐνδύμασίαν τῆς βωσίδος χωρικῆς, προμηθεύομαι ἕτεραν ἀθιγγανίδος, ἀναμιγνύομαι ἐντὸς ομάδος τινὸς τῆς φυλῆς ταύτης, ἐξ ᾧ πολλοὶ κατὰ τὴν ἀνοιξὶν μεταβαίνουσιν εἰς Σιθηρίαν πρὸς πορισμὸν τοῦ βίου, δίδουσαι ποικιλίας θεαματικὰς παραστάσεις, καὶ οὕτως εἰσὼμα μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, ἐνθα εὐρίσκεται ὁ πατήρ μου.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τρέλλα ! Σελήνη.

— Τρέλλα ἢ ὄχι, ἀπεφάσισα ὀριστικῶς νὰ ἐκτελέσω τὸ σχέδιόν μου.

— Καὶ πότε σκοπεύετε ν' ἀναχωρήσητε ;

— Ἀὔριον !

— Ἀὔριον ; τὸσον ταχέως ;

— Ταχέως δι' ἡμᾶς, ἀλλ' ἄργα ἴσως δι' ἐκείνον, ὅστις στενάζει, υπέλαβε μετὰ πικρίας ἡ νεάνις.

— Τότε, θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σὰς συνοδεύσω μέχρι τοῦ Ἀμβούργου, εἶπεν ὁ Γοντράν.

— Τί λέγετε ; οὔτε εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Πετροπόλεως θὰ σὰς ἐπιτρέψω νὰ ἐλθῆτε· διότι ἡ ἐλαχίστη ἀπρονοησία δύναται νὰ μὲ ἐκθέσῃ εἰς τὰ ἕμματα τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ Γοντράν ἐποίησάτο τότε κίνησιν ἀπέλιπιδά.

— Ὡστε ναυαγῆ ἢ ὄνειρόν μου, δεσποινίς ; ἠρώτησεν.

— Οὐχί, ἀπήντησεν αὐτὴ ἰναρῶς· μὴ ἀπελπίζεσθε, ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν ἀπελπίζομαι, αἰσθάνομαι δ' ὅτι κάτι μοὶ λέγει, ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ ποθομένου.

Καὶ μετὰ τοῦτο ἀπεχωρήθησαν ἀμφότεροι πληρεῖς λπίδων καὶ στεναγμῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ μὲν Σελήνη μετρημεισμένη εἰς Ῥωσίδα χωρικὴν, θελκτικώτερα καὶ ἠραϊότερα ἐπὶ μάλλον, μετὰ χάριτος καὶ ἐλευθεριότητος ἐβάδιζε μόνη πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς πόλεως, ὃ δὲ Γοντράν μετρημεισμένος καὶ αὐτὸς διὰ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ Βασίλη περιέμενε παρά τινι γωνίᾳ τοῦ σταθμοῦ.

Εἶδον ἀλλήλους καὶ ἐχαιρέτησαν μακροῦθεν μόνον διὰ μετὰ μὲν, μετ' ὃ ἡ Σελήνη λαβούσα τὸ εἰσιτήριόν της ἀνεμίχθη εἰς τοὺς συνταξιδιώτας της. Ὅτε δὲ τὸ τραῖνον ἤρξατο νὰ κινήται, εἶδε πάλιν τὸν κόμητα ἐκεῖ πλησίον ἀναμένοντα, τῷ ἴσπειλε θερμὸν φιλίημα διὰ τῶν δακτύλων καὶ ἤσυχως ἤρξατο κλαίονσα ὡς παιδίον.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Γοντράν δὲ Φλαμμερόν ἔλαβε τὴν τῆς παραίτησός αὐτοῦ ἀποδοχὴν, καὶ ἐσκέπτετο νὰ ἱγκαταλείψῃ τὴν Πετροπόλιν ἐπὶ τινᾶ καιρῷ, ὅποτε μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν λαμβάνει τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα.

« Ὅλα εἶναι ἔτοιμα· ἐλθέ ». Φρικουλέ.

Ὁ Φλαμμερόν ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς.

— Τὴν λαμπρὸς φίλος, εἶπεν· ἰγνώριζον καλῶς, ὅτι ἅμα ὑποσέβῃ τι, πράττει τὰ ἀδύνατα διὰ τὰ φανῆ συνέπης.

Πλὴν ἀμέσως ἐκουθρόπασε συλλογισθεῖς, ὅτι ἡ Σελήνη ἀνυπομονήσασα καὶ ἀπελπισθεῖσα εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Πετροπόλεως καὶ ἐν μέσῳ ἀπειρῶν κινδύνων ἐμελλε νὰ διέλθῃ τὸ Ὄρεινδούργον, ὅπως εἰσέβη ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Σιθηρίας.

— Τουλάχιστον, ἐσκέφθη, ἂν δὲν κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς Αἰκατερινούπολιν, ὁ Φρικουλέ θὰ ἔχῃ δύο ἀντί ενός νὰ σώσῃ.

Μετὰ ἐξήκοντα ὥρας ὁ Γοντράν ἀπεβιβάζετο εἰς Παρισίους καὶ μετέβαινεν εἰς τὸ βουλευτῆρον Μονπαρνὰς, ἐνθα κατόκει ὁ φίλος Ἀλκιδῆς Φρικουλέ.

Ἡ οἰκία του ἀπετελεῖτο ἐκ δύο ἀπλῶν μετρίων δωματίων, ἐξ ᾧ τὸ ἐν ἐχρησίμειν ὡς βιβλιοθήκη, ἐργαστήριον, καπνιστήριον καὶ αἰθούσα ὑποδοχῆς, τὸ δὲ ἕτερον ὡς κοιτῶν. Ἐπὶ τινος τραπέζης ἐφαίνοντο διάφορα ἐργαλεῖα τῆς φυσικῆς καὶ χημείας, δοχεῖα ποικίλα, τηλεσκόπια καὶ ἕτερα μηχανήματα καταμετρήσεως καὶ παρατηρήσεων. Ἐπὶ ὑελίνου δὲ τινος ἑρμαρίου ἠλεκτρικὰ μηχανήματα παντὸς εἶδους καὶ σχήματος, πνευματικαὶ, ἀντλίας, ἠλεκτρικαὶ σῆλαι, φωτογραφικὰ ἐργαλεῖα, φανοί, τηλεσκόπια καὶ ἄλλα ἦσαν ἐν ἀτάξει τοποθετημένα.

— Μπὴ ! ἦλθες, ἀνεφώνησε σπεύδων νὰ ὑποδεχθῇ τὸν φίλον του.

— Βεβαίως ! καὶ δὲν μὲ περιέμενες ;

— Ναι, ἀλλ' ἤλπίζον ὅτι θὰ ἤρξεσθε μετὰ τινας ἡμέρας καὶ ὄχι τὸσον ταχέως.

Ὁ Γοντράν τότε τῷ διηγήθη τὰ αἰτία τῆς ἐσπευσμένης ἐλευσεώς του εἰς Παρισίους καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Σελήνης διὰ τὴν Σιθηρίαν.

— Ἀ ! αἱ γυναῖκες, αἰώνιως αἱ γυναῖκες εἰς τὸ μέσον, ἀνεκράξεν ὁ Φρικουλέ· ὅλαι ἐν πρᾶγμα εἶναι.

Καὶ μετ' ὀλίγον, προσέθηκεν·

— Μήπως εἶσαι κουρασμένος, διὰ νὰ μὲ συνοδεύσης εἰς τὸ Νόγεντ-σιρ-Μάρν ;

— Πρὸς τίνα σκοπὸν ;

— Νὰ ἴδῃς τὸν σκελετὸν τοῦ ἀεροδρομόνός μου.

— Ὅχι, πηγαίνομεν.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ δύο φίλοι εἰσῆρχοντο πρὸ τοῦ φρουρίου Βεισέν καὶ διηθύνοντο ἐντὸς τῶν συσκίων διαμερισμάτων τοῦ δάσους. Εἶτα δὲ ἀφοῦ διέβησαν τὸ Φοντεναί, ὁ Φρικουλέ ἔλαβε στενωπὴν ὁδόν, ὀλίγον συχνάζομένην ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐστὴ μετ' οὐ πολὺ ἐνώπιον θύρας, ἣν ἀνέφξε διὰ κλειδός, ἣν ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ. Εὐρέθησαν δὲ ἐντὸς εὐρείου δαπέδου, ὀκτακοσίων ὡς ἐγγιστα μέτρων περιφερείας, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ἀρτυρηγῆς τι παράπηγμα.

— Ἐκεῖ μέσα, εἶπε τότε ὁ Φρικουλέ, εὐρίσκεται τὸ ἀερόστατον, ὅπερ ὅμως δὲν εἶναι πεπερασμένον, διότι ἡ κινήσις τῆς δυνάμεις λείπει ἐτι, ἐπειδὴ, προκειμένου νὰ φέρῃ μετ' ἑαυτοῦ τέσσαρα ἄτομα, ὀφείλει νὰ δώσῃ εἰς τὸ πτηνοεῖδὲς μηχανήμα μου μεγάλας διαστάσεις.

— Πτηνοεῖδὲς μηχανήμα ! ἀνεφώνησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Γοντράν.

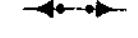
Ὁ Φρικουλέ ἐμετρίασε καὶ εἶπεν·

— Ἄμα τὸ ἴδῃς, θὰ ἐννοήσῃς τὸν λόγον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΛΓΟΥΣΑ ΚΑΡΔΙΑ

(Φιλική ἐκμυστήρευσις)

Une femme est comme votre ombre· courer apres elle, vous fuit; fuyez la, elle court apres vous. Alfred de Musset.

— Ἦτο ὦραία προῖκα ἀνοιξίως, καθ' ἣν ἡ ὄροσιρὰ αὔρα ἐθώπενεν ἐρωτὺλας τὰ αἰθόμενα ἄνθη, ἐφ' ᾧ ἡ δικὴν ἀδαμάντων ἀπέστειλον αἱ μαρμαίρουσαι τῆς ὄροσιρ σταγόνας. Τὰ πτηνὰ χαρωπὰ ἐτερέτιζον, ἐφλυάρουν, ἐμελλον περιεργίζοντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον. Τὸ ἐπάργυρον ὕδωρ θυακίου τινὸς ἀρδεύοντος τὸν ἀπέναντί μου κήπον σιγηλῶς ἐφλοῖσθιζεν, ὡσεὶ ἐφοβεῖτο μὴ διακόψῃ τὴν σειρὰν τῶν λογισμῶν μου. Ἐθεώμην βεβήως, ἔχων σχεδὸν τὴν διάνοιάν μου βεβουμισμένην εἰς ἡδυπαθὴ ἀνυπαρξίαν, δετε φωνὴ τῆς γλυκεῖα, μαγικῆ, κρυστάλλινης, μὲ ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ὄνειροπολήσεων καὶ τῶν βεμβασμῶν καὶ μὲ ἔκαμε νὰ φρικιάσω καὶ νὰ αἰσθανθῶ τὴν καρδίαν μου πυρετωδῶς πικρὴν ὑπομένην. Δευτέρα φωνή, πλέον ἐκείνης μαγικῆ, μὲ ἐπανέφερον εἰς τὴν πραγματικότητα.

Ἐβρίσθη τὸς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸν κήπον καὶ ὑπὸ θάλλουσαν ἀκακίαν, τὴν ὅποιαν ἐπιχαρίτως περιεπτύσσεται ἀναρριχόμενον τὸ αἰγόκλημα, εἶδον κορασιῶδα δεκαετραετὴ παρίπου, ἑξαεπίως ὦραϊαν, κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μικροῦν παιδίου, τὸν ἀδελφόν της, καὶ τονθορίζουσαν φιλοπαιγμόνως περιπαθεῖς ζῆματιον.

Ἄ, φίλε μου· ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς καὶ ὁ παζότερος τῶν ἀνθρώπων καθίσταται ποιητῆς· ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς καὶ ἡ σκληροτέρα καρδία συγκινεῖται. Ἐἶχον ἀπέναντί μου τὸ μαγικώτερον θέαμα, ὅπερ εἶδον ἐν ὄνειρῳ ποτέ. Ἐἶχον ἐμπροσθέν μου θεῶν μὲ σῶμα, ἡ ἀρμονία τῶν μελῶν τοῦ ὁποίου διεφαίνετο ὑπὸ τὴν λεπτοτάτην μεταξίνην ἰσθῆτα· σῶμα πρὸς ἐξελκόνισιν τοῦ ὁποίου δαίται τις χρωστῆρος Ῥουθενῆς ἢ σμίλης Φαίδιου· κόμην λεπτὴν καὶ πλουσίαν χρυσιζομένην ὑπὸ τῶν δισλιθαινοῦσῶν διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων ἀκτίων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου· ὀφθαλμοῦ; καστανοχρόους καὶ ἡδυπαθεστάτους, τὸ αἰγίλην τῶν ὀπῶν βλέμμα σοὶ προῖξεναι φρικίασιν· στόμα ροδόχρου καὶ εἰς ἡδυπαθείαν προκαλοῦν καὶ ἐπιδερμίδα, ὡ! θεῖ μου, ἐπιδερμίδα ἀρρόπλαστον καὶ ροδαλὴν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σοὶ περιγράψω τὸ μεθυστικὸν ἐκείνου ἄρωμα, ὅπερ ἀπέπνεεν. Ἐφαίνετο ὡς ἠρωὶς τοῦ Ὄιδίου, ὡς ἰέρεα ἱερῶ τινος ἄλλου...

— Ποιητὰ ! τὸ ἰδανικόν σου...

— Ὡ, ἄφες με, ἄφες με νὰ ἐξακολουθήσω, διότι τὸ αἶσθημα μὲ πνίγει. Μὲ ἐντένιζε μετὰ χαριέντος μετριάμακαμιμούσῃ τοὺς γλυκυτάτους ὀφθαλμούς της. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ γοητευτικῶ ἐκείνου πλάσματος, ὡς ὑπὸ βαρκακίαν ὄψεως, ἀπόλεσα πᾶσαν συνείδησιν τοῦ περὶ ἐμὲ κόσμου καὶ τότε μόνον ἐνόησα τὸ βαρὺ φορτίον τῆς πραγματικότητος, ὅτε χαιρετίσασά με διὰ χαιρεστάτης κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε σίευσά πως τὴν λιγυράν ὄψυν της. Ἠκολούθησα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἰδανικὸν τοῦτο πλάσμα διερχόμενον κούφῳ βαδίσματι τοὺς συνηρεφεῖς τοῦ κήπου ὀρμισκούς, μέχρις οὗ ἀπομακρυνθὲν ἐγένετο ἀόρατον ὀπισθεν τῶν ἀνθῶν, καὶ μόνον ἐπὶ τινᾶς στιγμῆς ὁ θροῦς τῆς μεταξίνης ἰσθῆτος του ἐπληττε τὰ ὠτά μου.

Οἱμοι... ἐκοτε διεῖλθον δύο ἔτη, δύο ἀτέρμονας ἐνιαυτοῦ μακρᾶν τῆς γοήσεως ἐκείνης, μετὰξὺ τῆς ἀπελπισίας εἰς ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς ἐλπίδος ἀφ' ἑτέρου. Πόσας ἀγωνίας διεῖλθον κατὰ τὰ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου ! πόσας δὲν ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν τῶν ἀπονειρομένων συναδέλφων μου! Αἱ δυνάμεις μου ὅμως τότε ἀνεζωπυροῦντο ἐπὶ τῇ ἀνα-

μνήσει ἐκείνης. Ναι, καθ' ὅσον ἐμελλον νὰ ἐπανέλθω καὶ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους. Ἢ μετὰ διακοῦς πόθου ἀναμενομένη αὕτη στιγμή ἔσθασεν. Ἐπὶ τέλους ! ... ἦτο καιρὸς νὰ ἐπανέλθω καὶ ἐπανήλθον.

Ἐν ᾧ ἡμέραν τινὰ βεμβῶς διηρχόμεν τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, προσελακυσθεῖς εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν τῶν καθολικῶν. Τὸ ὄργανον ἀντήχαι ὑπὸ τὸς θόλους τοῦ ναοῦ. Οἱ ἀπειρὸς συμπαθεῖς φθόγγοι ἰέρως τοῦ Μόζαρτ μελωδίας εὐθὺ ἀνερχόμενοι ἐν ἐξάρσει πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐνεῖχόν τι τὸ μυστηριωδῶς θελκτικὸν καὶ ἰδανικόν, ὅπερ εἶχε βυθίσει τοὺς ἐκκλησιαζομένους εἰς ἐνθουσιώδη μυστικισμόν. Κυρία μελαννοιόουσα γονυκλιναὶ πρὸ τῶν θρονίων προσήυχοντο. Αἱ ἐν ἐκστάσει ἀκροώμεναι τῶν ἱερῶν μελωδιῶν καθολικαί, τὰ ἀνεπὶ προσηλούμενα ἐπὶ τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ τοῦ ἐδάφους βλέμματά των, ἡ σιγηλὴ αὐτῶν λατρεία πρὸς τὸν Θεόν των, αἱ Ραφαήλειαι εἰκόνες, αἱ συναρπάζουσαι ἅμα τῇ εἰσόδῳ τὰ βλέμματα τοῦ εἰσερχομένου καὶ δεσμεύουσαι αὐτόν, ὥστε γονυκλινας ἐκέτης νὰ σύρτῃται πρὸ αὐτῶν, τὸ λεπτότατον ἄρωμα τὸ ἐκμυπόμενον ἐκ τοῦ μοσχολίθου, καὶ τὸ ἰσχυρὸν ἐκεῖνο θέλγητρον τοῦ νὰ βλέπῃ τις τὴν γυναικα γονυκλινα καὶ προσευχομένην, πάντα ταῦτα παραίχον ἐν ἑμοὶ τὸ ὕψηλόν καὶ ἱερὸν ἐκεῖνο συναίσθημα τὸ αἶρον τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν εἰς αἰθριωτέρους ὀρίζοντας, ὅπως ἐκεῖθεν φιλοσοφήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ κατὶδῆ, ἔστω καὶ ἀμυδρῶς, τὴν ἐξαιρετικὴν μηχανήν, πρὸς ἣν τείνει ἅπασα ἡ ἀνθρωπότης.

Ἐκαθήμεν εἰς ἐδωλίον τι τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς ἀποθαυμάζων τὰ μυστήρια τοῦ καθολικισμοῦ καὶ παρατηρῶν ἐνίστε τὰς ἐμπροσθέν μου γονυπετεῖς ὦραϊας νεάνιδας προσευχομένας, ὅτε ἡ ὦραία καὶ ἥμερος δι' ἐμὲ αὕτη εἰκὼν διεκόπη αἶφην ὑπὸ παρατεταμένου καὶ ὑποκόφου ψιθυρισμοῦ, ὑπὸ θροῦ μεταξί, ἂν ἐσθῆτων, καὶ ὑπὸ ἀνταποδόσεως χαιρετισμῶν, ὅτε ὦραϊα κεφαλαὶ ἀνεδείκνυντο ἐν ὄψι αὐτῶν τῷ γοητῶ δι' ἐπιχαρίτων κλίσεων.

Φρικίασις διέδραμε τὸ σῶμά μου· ἠθάνθησαν τὰς δυνάμεις μου ἐκλιπούσας, τὴν φωνὴν μου πνιγομένην, καὶ τὸ στήθος μου ἐξογκοῦμενον, ὅτε στραφεῖς, ὅπως ἴδω τὸ ἀντικείμενον τοῦ θορύβου, ἠένισα δύο μεγάλους μελαγχολικοὺς καστανοὺς ὀφθαλμούς.

Ἦτο ἐκείνη ἡ ἐμπνευσάσα εἰς ἐμὲ τὰ ζωηρότερα καὶ διακαίστερα αἰσθήματα· ἦτο ἐκείνη ἐν ὅλῃ τῇ θέρμῃ τῆς διακαίετατος νεότητος· ἦτο ἐκείνη, τῆς ὅποιος τὸ μετώπον ἐπτύσσεται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τίς οἶδε ὁποῖων σκέψεων. Πλὴν, φεῦ ! ... ἠδιαφόρησε πρὸς ἐμὲ.

Μὲ συλλογίζεται ἄρα γε ἡ μήπως εἶναι τὸ ἀντικείμενον λατρείας ἄλλου τινὸς εὐτυχούς ; Ὑπὸ τὰς πτυχᾶς τοῦ μετώπου της τί ὑποκρύπτεται ἄρα γε ; Ὑποκρύπτεται ἀνάμνησις παλαιᾶς τινος συγκινήσεως ἢ μήπως ταύτην ἐφυγάδεις νέα τις λατρεία ; Ἀ ! ἐάν ἤρνεῖτο τὸν διακαῆ ἐρωτὰ μου...

Τὴν ἀγαπῶ... ναι τὴν ἀγαπῶ μετ' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματός μου καὶ τῆς καρδίας μου, τὴν ἀγαπῶ μέχρι μανίας ! Ἐκείνη ὅμως κεκτημένη τὸ μυστηριώδες θέλγητρον, τὸ δικὴν δηλητηρίου ἐξακοντιζόμενον εἰς τὴν καρδίαν μου, καθοδύναται βλέπουσά με φθίνοντα ὑπὸ τὰ σφοδρὰ τοῦ ἐρωτος βέλη. Καὶ ἐνῷ προσπαθῶ νὰ ἀποφύγω τὴν συνάντησιν της, οἰοεῖ μοιραίως ἐλκόμενος, εὐρίσκομαι πρὸ αὐτῆς. Καὶ ἐνῷ ἐπιβέλλομαι εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν μου, ὅπως ἀποδιώξω τὴν ἀνάμνησίν της, φρίττω καὶ ἰλιγγῶ, ὅταν πρὸς στιγμὴν ἀναλογισθῶ, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν θ' ἀντικρύσωσι πλέον τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο τῆς φύσεως δημιουργημα.

Ὅταν εἰς τοὺς μονήρεις περιπάτους πλανώμενος ἀποφεύγω τὸν θόρυβον καὶ τὸν συρφετὸν τοῦ δαιμονιῶντος ἐν ἐρωτικῆς παραφοραῖς κόσμου ἢ ὅταν ἀναμιγνύομενος μετὰ τοῦ ὄχλου ζητῶ τὴν λήθην τοῦ πάθους μου, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν συναντήσω. Ὅταν ὅμως κατακυριεύομενος ὑπὸ τοῦ

